

rat heràldicament parlant. En un escut quarterat, cada quarter té absoluta independència dels altres i per això ha de contenir quatre pals a dalt i quatre pals a baix, com hi ha una creu a dalt i una a baix, i no dues mitges creus.

La novetat de l'acord està precisament en el timbre de l'escut, o sigui, la corona. Jo voldria que algú m'expliqués quina és la "corona de comte de Barcelona". Imagino que el criteri deu haver estat el següent: Barcelona era la capital del comtat de Barcelona, ergo la corona amb què cal timbrar l'escut serà una corona de comte, i

tothom content. Però això no és així. La corona de comte és la corona d'un dels diferents "títols del Regne" (com ho són els marquesos, els barons, els ducs, etc.), com per exemple el comte d'Albaida, el de Cocentaina o el de Godó. Comparar aquests "títols del regne" amb el comte sobirà de Barcelona és delirant i antihistòric. La corona amb què correspon de timbrar l'escut de Barcelona és la reial, i cap altra, i així va ésser acordat en una reunió convocada a l'Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona, el 20-6-1983, amb la participació de les següents persones: Anna

Maria Adroer, sots-directora del Museu d'Història de la Ciutat; Joan Ainaud de Lasarte, director del Museu d'Art de Catalunya; Martí de Riquer, catedràtic i president de la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona; Jaume Sobrequés i Callicó, director de l'entitat; Frederic Udina i Martorell, catedràtic i director honorari de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, i qui això escriu, en qualitat d'assessor d'Heràldica de l'entitat convocant. L'acord en qüestió deia que la corona "hauria d'ésser forçosament una corona reial".

Armand de Fluvià

Negocis familiars

Dirigents d'Unió Valenciana promouen empreses sospitoses d'aprofitament il·legal, privat o partidista. J. J. Pérez Benlloch ho explica.

Permeteu-me una obvietat: el finançament dels partits polítics continua sent un problema pendent en moltes societats democràtiques i fins que no es resolga constitueix un viver de conflictes i de sospites. En general, aquí i ara, totes les sigles subsisteixen a expenses dels diners públics que l'estat els transfereix segons uns criteris establerts però sens dubte insuficients, com es desprèn dels embolics més o menys escandalosos que afluoren. Hi ha excepcions, si bé són rares i exemplars.

En relació amb aquest capítol econòmic i pel que fa als partits valencians, el diari *Las Provincias* sol mortificar el PSPV-PSOE recordant-li sovint certa circular de la seua comissió executiva, de 1980, destinada als seus alcaldes i regidors, que els alligonava a fi d'obtenir beneficis partidistes dels contractes municipals. Acabaven de descobrir les coves d'Alí Babà. Muntar empreses privilegiades i paral·leles, traficar amb informació o atorgar l'estatut econòmic de funcionari als alliberats –l'anomenat aparell–, són altres variants de tan manifesta il·legalitat.

Tot això ha generat en bona mesura el clima de corrupció que ens aclapara i del qual, paradoxalment, s'exonera l'empresari, còmplice ell mateix de l'extorsió que pateix i no denuncia. Però això són figures d'un altre paner. El que dic és que en

Arturo Gascó. Regidor de Disciplina Urbanística.

aquest clima de susceptibilitat ix casualment a la llum un grup d'empreses de serveis amb uns titulars i gestors que són parents pròxims –esposes i fill– dels regidors de l'Ajuntament de València Vicent González Lizondo i Arturo Gascó, encara que el primer ja dimitira d'aquesta condició. A més, d'aquesta relació familiar, l'altre regidor esmentat va vulnerar la llei electoral quan va ometre en la seua declaració d'activitats i incompatibilitats els negocis del seu cònjuge. "Va ser un petit error solucionable i solucinat", afirmen els seus parcials. Des del costat oposat s'esbomba l'espantall de la corrupció i exigeixen el cap del presumpte culpable, reu pel cap baix d'una espifiada notable. Ara, per iniciativa de Lizondo, l'assumepte és a mans del fiscal en cap del TSJ de la

Comunitat Valenciana. Mer gest per a la galeria.

Dels fets coneguts es desprèn que l'al·ludit grup d'empreses va contractar i subcontractar treballs i serveis municipals, i hi ha indicis notoris de favoritisme en aquest tema. No obstant, la facturació provada raneja amb la modèstia, encara que l'oposició socialista la situa en els 2.000 milions a la curta de tres anys. Però, quins han estat els clients? El millor exercici de transparència consistiria a revelar-los a fi de saber si hi va haver un tracte preferent o sospitos, com la construcció de

l'aparcament en l'avinguda de l'Antic Regne, adjudicat contra l'opinió dels tècnics municipals i del grup socialista.

Al marge del resultat –que no serà res–, la susceptibilitat se'n encrespa quan advertim que aquest grup de quatre empreses industrioses es constitueix en feliç coincidència amb el poder municipal que assumeix UV. Més encara si la gerència és a mans de la parentela –gerència i accions– i el seu objecte social gira a l'entorn de l'activitat corporativa. I per últim, una pregunta: els rendiments són privats o es comparteixen amb el partit? Si és la primera alternativa, la fórmula és temerària i grossera. Si és la segona, una il·legalitat, per més que els socialistes l'assajaren o explotaren en 1980. *Nihil novo sub sole.*

J. J. Pérez Benlloch